

Smochinul lui Natanael

5 februarie 2008

Gili Cârstea

Anul 31 ad. Nu este greu să ne imaginăm disperarea conducătorilor bisericii, și confuzia creată în popor, produse de ceea ce lor li se păreau a fi erezii nimicitoare. Deși Hristos sau ucenicii nu declaraseră niciodată că sistemul de jertfe trebuie să înceteze, iar templul trebuie dărâmat, fariseii înțeleseseră corect că aici se va ajunge, dacă se recunoaște că Isus din Nazaret este Mielul lui Dumnezeu, așa cum anunțase Ioan Botezătorul.

Dar o astfel de răsturnare spectaculoasă a întregii lor religii era de neconceput. Cochetau și ei, ca și noi, cu ideea unei redeșteptări și reforme, dar nu puteau nicidecum accepta că este nevoie de o astfel de reformă totală, și că va fi cazul să se meargă atât de departe.

Nu înțelegeau. Venise vremea renunțării la metafore și simboluri, dar ei nu erau pregătiți. Mahrama lui Moise trebuia dată jos, dar ei erau încă îngroziți de slava lui Dumnezeu strălucind pe fața lui Isus Hristos.

Biserica era prinsă între două forțe opuse, contrare, în pericolul de a fi sfâșiată, dar fără alternative. De o parte se afla credința și practica milenară susținută de autoritatea supremă a bisericii. De cealaltă se afla Mesia, întruchiparea finală a întregii lor religii, ultima speranță a națiunii și a lumii, nutrită chiar de la porțile Edenului pierdut.

Ce ați fi făcut dacă trăiați în acea perioadă? Ceea ce susținea Mesia despre starea națiunii nu se potrivea cu viziunea Sinedriului. Venise timpul pentru o decizie personală în materie de credință; nu mai era suficientă o simplă conformare la practicile și ritualurile moștenite.

Dilema era următoarea: Ioan Botezătorul spunea că Isus din Nazaret este Mesia Cel așteptat, Mielul lui Dumnezeu, deși era greu de acceptat că un fiu de tâmplar de la țară ar putea împlini profețiile uimitoare, care declarau că Cel Uns este „Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” Conducerea bisericii spunea că așa ceva este imposibil, că învățătura noului pretendent la titlul de Mesia este contrară doctrinei bisericii, și că minunile Lui sunt realizate cu puterea lui Baal.

Noi așteptăm o revărsare fără precedent a Duhului Sfânt, mult mai bogată decât la cincizecime, lucrare care va pune biserica în fața aceluiași dileme. Deși nu

ne vine să credem, reforma de care avem noi nevoie este la fel de radicală ca aceea din timpul lor – asta dacă suntem dispuși să plecăm urechea la ceea ce are de spus Martorul Credincios – iar implicațiile vor fi la fel de monumentale. Cum vom ști cine are dreptate și unde este adevărul?

Singura soluție sigură va rămâne aceea pe care a folosit-o Natanael.

Acest iudeu „fără vicleșug” era și el prins în confuzia generală produsă de solia noului profet. Ioan spunea că El este Mielul lui Dumnezeu, și că trebuie urmat. Teologii și administrația bisericii susțineau că este un impostor, deși pare milos și dispus să ajute biserica.

Natanael era sincer. O voce din el îi spunea că în materie de credință și interpretarea profețiilor se cade să dea ascultare profesioniștilor, și că este un act rebeliune față de corpul bisericii lui Dumnezeu să aibă altă opinie, deosebită și contrară de cea oficială. O altă voce îi spunea că adevărul niciodată nu a fost de partea celor mulți, că profeții lui Dumnezeu din trecut au fost batjocoriți, și că Ioan pare să se încadreze corect în lecțiile istoriei.

Natanael dorea un singur lucru: Să nu batjocorească adevărul și să rămână loial lui Dumnezeu, oricât ar costa acest lucru.

A ales calea sigură de a afla adevărul, mergând la unica sursă de adevăr, inaugurând astfel principiul protestant al preoției personale. Când ai o nelămurire cu privire la Dumnezeu, este cazul să mergi chiar la El cu întrebările, nu la intermediari. S-a retras în liniște, sub un smochin, să întrebe pe Dumnezeu care este adevărul cu privire la noul profet.

Răspunsul a fost atât de clar și rapid, încât Natanael a devenit imediat ucenicul lui Isus, iar alegerea s-a dovedit corectă, chiar dacă o lungă perioadă de timp a trebuit să suporte batjocura și opoziția fraților lui de credință.

Solia neprihănirii lui Hristos, refuzată în 1888, a început din nou să răsună în poporul lui Dumnezeu. Cei care vin în contact cu ea descoperă că se află în același conflict produs de venirea lui Mesia. Este solia de la Dumnezeu, sau nu? Profesioniștii, specialiștii în doctrina bisericii, o tratează cu indiferență, uneori chiar cu dispreț nedisimulat. Moise modern, Spiritul Profetiei, spune că aceasta este solia care va aduce marea strigare și ploaia târzie. Cum aflăm adevărul?

Smochinul lui Natanael va fi și acum singura noastră speranță. În oceanul de confuzie doctrinară, în mijlocul fragmentării fără precedent care afectează biserica mondială, sub potopul de voci stridente și opuse care anunță tot mai des „Aici este Hristos! Aici este Hristos!,” urmașii lui Natanael vor merge personal în fața tronului de har, singurul loc garantat contra falsurilor cu privire la „ultima solie de har.”
